

L'IGNORANCIA

SETMANARI POPULAR MALLORQUI

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ
Rambla, 10 pral.
Palma de Mallorca

SONARÀ CADA DIJOURS SI TÉ BUF A SES GANYES

PAGAMENT A LA BESTRETA
Un Trimestre, 1'25 pts.
Un número solt, DEU cts.

Per la rassa... i per Mallorca

Parlem de Colonies

Hi ha coses de tanta importància i tan sencilles al mateix temps qu'un no compren com no s'han realitzades més prest i com no se realisen amb més número.

Una d'elles es la de treure els infants fora del poble, i sobre tot fora de la ciutat i fer-los viure an el camp una llarga temporada amb més intensos medis d'alimentació qu'els que ordinàriament tenen.

Convé qu'així mateix en parlem un poc de lo que son les colonies escolars, i del intercanvi escolar, son germanet petit, per lo que pugua afectar a la nostra terra en lo que se fá i en lo que se podria fer.

Una Colonia Escolar es un esbart de nins, de vint o trenta, qu'amb un mestre o dos van a passar trenta o quaranta dies an el camp, a la montanya o a la vora de mar. I allà fan vida vegetativa més que instructiva, trescant corrent, jugant, menjant molt, bé, i repetides vegades, i fent una mica, molt poc, en la part intel·lectual. Se tracta de perseguir primerament, una consecució de millora fisiològica, d'enfortiment físic, de acaramullement de forces corporals.

La colonia escolar, com deia molt bé un estimadíssim amic nostre damunt un dels diaris de madrit, pot perseguir dues finalitats ben oposades: O perfeccionar i enfortir més el nin que ja es fort de sí o ajudar als infants dèbils i malaltissos. Amb lo primer, perseguiria fer individus molt forts i robusts, que fossin com a llevar per una nova rassa a cada poble o ciutat; amb lo segon qu'es lo mes acostumat se vol fer obra caritativa, de misericòrdia, ¡Quantes vides s'han salvades amb les colonies escolars!

Amb les colonies així mateix hi ha idees equivocades, i la mes grossa i fonamental es la de que sols son per les ciutats.

A qualsevol vila, llogaret i poble hi ha infants que necessiten esser colonisats. Per que no se tracta unicament de sortir al camp, sino de canviar i millorar les condicions de vida, de trobarse dins un nou ambient físic-natural qu'els faci reaccionar. I per això, pobles i ciutats com Inca, Felanitx, Manacor, Lluchmajor, ells per sí sols, necessitarien una colonia, i els altres, cada tres o quatre veïnats haurien d'organisar-ne una.

EL SEMBRADOR.

PROSA AL VENT...

“ÀGUILLES,, d'En Guillem Colom

L'any 1918 vegé la llum a Sóller el primer tom de poesies—«JUVENILIA»—d'En Guillem Colom. Dos anys han passat, i quant encare fruïem el rastre flairós d'aquell «Sant Pere de Marina», «Dels jocs de l'infantesa»,... apareixen augustament volant dins el camp de les lletres les «Àguiles». Volen amunt les «Àguiles» sobre Mallorca, dominen tots els valls, i reposant sobre l'esquerp roquissar de la serra auriolada d'estels i boires, mos contenen en cant de russinyol un poema de la vella historia.

Un poema viril es el d'En Colom; VII cants l'integren, VII cants forjats dins el passat tenebrós i mascle.

«... no podia contentar-me en menys que en fer obra de poeta.» I obra de poeta es la seva, obra cíclopea de ferrenya estrofa, que malgrat les ventades, i el fret cor-glassador, i el sol qui calsigua, perdurerà sobre la serra, niaral d'aguiles, en un pervindre plé d'interrogants.

Dels VII cants del poema, «La Eixerma-da» es el mes robust, i les dues estrofes darreres de la segona part d'aquest cant, fermes i plenes, m'han semblat el crit espiritual i esgarrifador dels pocs bons mallorquins de l'actualitat. La cançó del Sen Marti m'ha dat coratje, tristament m'ha fet veure el present i em sent més lluitador que abans...

—Dallau arran, dallau arran,
dallaires de la terra! —

—Dallau arran, dallau arran—
reprenia la serra...

Tristíssim eco moridor
qui responia a sa veu forta,
com el darrer crit de dolor
d'aquella raça mitja morta...

Tot el poema es amarat de llum, grandiosa la visió, ric amb el detall descriptiu; poema qui sobre els acantilats que envolten la vall del poeta quedarà cisellat amb lletres d'or, i així com Mistral feu viure un Calendau. En Colom ha dat vida a un Jaume.

«Boires» es el cant a la muntanya del Puig Major, rimat amb pedra i soletat; el vent desfet sobre l'altura esten les ales, i l'ànima plora la llunyania i es sent poruga de grandesa; i allà a on ni la vall, ni el poble, ni l'arbreda l'empresona, en plena deslliurança, l'ànima voldria perdre's dins les flonjes boires i ferse inconeguda.

Homenatge p'En Guillem Colom siga l'her-

mosura de la vall de Sóller, de la vall seva, i que cada any li fasse ofrena d'una flor d'inspiració, tan vermella i flairosa com «Àguiles».

I homenatge per l'Editor siguen les lleoneses que li endressen tots els qui tenen la sort de poder fulletjar aquest llibre que's una joia antiga i d'història meritíssima.

L'AURA DE L'ILLOT
Ciutat de Mallorca—Juniol 1920

INTIMA

Per Na E. M. F.

Recordes nineta
quant la primavera
neixia riallera
plena de flairor;
i a tu carinyosa
jo te vaig conèixer
i em vas fer mareixer
l'apreci i l'amor?

Neixien les roses
Natura cantava
l'aucellet piulava
coretjant suau
i a mi en daven vida
uns ulls deliciosos
i uns llabis mimosos
brindaven la pau

Passaven els dies
com jo desitjava
ton rostre mirava
com a un bell jasmí
i tu encantadora
alègre i riallera
ja m'eres sincera
ja n'eres per mí.

Formosa princesa
garlanda florida
imatge brunyida
més pura que l'or,
musa redemptora
tu ets la fantasia
ets tu la poesia
del fons del meu cor.

ANTON

Barcelona 1920.



Un bon negoci

Era doctò en medicina i anava tan vey i brut que es vulgo el coneixia p'és *doctò Taca*. A s'entrada de s'hivern quant sa dona i ses fies li tregueren de dins es canterano s'abric qu'estava perfumat de cánfora, el trobava tan inservible que cregueren necessari es substituïr-lo més aviat que depressa. Per paga estava girat, capgirat i ja no admittia altre giro que es giro mutuò.

Es doctò no poria sortir an es carré amb un abric que a dures penes serviria ja per fe pò an es gorrions penjat a una figuera. Però, qui era capaç de convencer-lo i fe es miracle de que n'adquiris un altre?

Mare i fies se reuniren en junta general extraordinari i estaren acordades en que antes que aquell *oprobri*, pe sa família més que pes doctò, era necessari fe un sacrifici. Lo milló era anà a ca's Sastre, encarregar-li un abric nou de ses seues tayes, pagar-li un tant de s'import, presentant aquell abric deixat de compte com una *ganga* verdadera.

I tal dit tal fet. S'entrevistaren amb un sastre de moda, li daren ses midas per fe un abric nou de 25 duros, recomanant-li que quant hei anàs es metge per assetjarlo-se li digués que valia 6 duros i d'amagat d'ell li abonarien es 19 restants. Passaren uns quants dies i un dilluns a s'hora des dinà cregueren que ja era hora d'entrà amb olivetes.

—Mira—li digueren—es teu abric que dus està inservible i avui, per casualitat, hem sabut qu'es sastre ne te un, qu'el fe per un senyò que se'n va a Amèrica i no'l necessita, i el ven per 6 duros valguentne 25. Passei i comprel que ocasions així no més ne surten un pic en sa vida.

Es doctò trobà qu'es consell era bo i prometè arribà fins a ca's sastre.

Es vespre, a s'hora de retirar-se es senyò de la casa, mare i fies l'esperaren amb ansia per ovacionar-lo ensaborint es *triumfo*.

Quant el veren s'anima los va caure an es peus. Duia es mateix abric, més tacat que mai.

—¿Que no has passat per ca's sastre?—li demanaren.

—Si.

—Que has comprat s'abric?

—Si.

—Ido, perque no'l dius?

—Perque negocis son negocis. Después de comprar-lo per sis duros he trobat un amic i m'en ha oferit deu. Avui en dia quatre duros no son de desprecia. Tant cada cala!

Mare i fies caigueren en basca i es doctò Taca seguí més tacat que mai.

JINJOL.

Tot es segons el color
de la educació amb que se mira

(A s'estimat "Porfirio", de l'Almudaina

Avui li toca a vostè ballà, encare que no siga cap *Gostinet*, per sa trevalada comesa a sa *cuartilla suelta* titulada «Toros y Boxeadores.» Trevalada que per endevant li

perdonarà tothom que té el bon gust de lletgir, noltros els primers, ses hermoses pàgines, sempre valentes i vibrants que massa tart en fart publica el nostro estimat i popular diari del mati.

En molta rao podria di vostè cla i llempant ¿... i per un frare s'ha de perdre el Convent?

No senyó, per noltros no se perdrà, pero aquesta vegada mos ha de permetre quatre mots i *considerandos* fills de lo mes intim de la nostra consciencia una vegada lletgida la seva quartilla dedicada a martirisadors de bous, bereyedors d'ofici i aprovadors de forsa i destresa.

Diu vostè que'ls diaris francesos califiquen de bàrbara sa festa, que a l'Espanya en diuen *nacional*, i noltros hei afegiriem tots els mots mes gruixats i mes degradans qu'es puga trobà an el Diccionari de totes les llengües i dialectes. Pero malgrat aquets diaris francesos, Deu els ho pac, una petita part de francesos, per aproximació i contagi en l'Espanya han caigut en la nostra *lacrà nacional*, en la nostra atàvica bestialitat, en la nostra escola de ineducació de tota l'Espanya i de la qual no'n sap sorti gracies a la culpa del poble alt, molt més que de'l baix....

Qui escriu aquestes quatre retxes ha viscut molts d'anys a una nació sudamericana en la qual no tan sols no hei ha toros sino que la colonia Espanyola va demanà, i el govern va concedí per medi d'una Llei, que fosen prohibides també les películes de Cine que fesin referencia a les asqueroses i brutals *corridas de toros*, i com diu la dita Llei, *por ser probado pública y privadamente que tan sangriento espectáculo es la fuente y germen de todo acto de barbarie e ineducación de que tanto se lamentan los más profundos pensadores, filósofos y educadores de la Madre Patria....*

Tal com heu lletjeix *señor Porfirio*, noltros els espanyols forem el que tal cosa demanarem per haver observat que cada vegada que en els *cines* de dita nació sortian vistes de corrides de toros, sortia tot d'una una viva protesta de l'immensa majoria dels espectadors escandalisats de que'ls fessen presència un espectacle tan bestial, fins i tot els infants ploraven (rigurosament exacte) com va plorà aquí a la nostra plassa de toros aquell príncep italià assistint a una *corrida* que per *obsequiar-lo* li varen doná a la nostra ciutat. Per respecte a Mallorca vuy callá lo que varem di els mallorquins quant varem teni que lletgi la trista notícia enviada amb un parte de la *Agencia Havas* i publicada per la gran prensa de la capital per més befa i afronta.

En dita benaventurada nació es vé que ja mai hi ha hagut corrides de toros, pero en camvi hei ha una educació cívica i una observancia i respecte a les Lleis que causá la nostra admiració. No hei ha toros pero fa mes de trenta anys hei ha camps d'*sport*, jardins i boscs per jugar-hi els grans i petits i en camvi també hei ha a cada *Comuna* o *barrio* de les ciutats establiments municipals de banyos públics *gratis* pels que no'n poren tenir a caseva. No hei ha toros però en

camvi tenen abundancia de carn de matadero qu'ara, actualment, pagan a dues pessetes el kilo, com pagariem an aquesta desventurada nació espanyola si ses *ganaderias de reses bravas* se transformasen en ganaderies de cria de vadells. Y no hei ha cap Empresa Companyia i casa d'alguna importancia (escoltau-ho els del *Alfonso XIII*) que no tenga un *Team* amb el nom de la casa, amos i empleats, ja atléticos ja de *Fut Bol* ja de cassadors i pescadors i tota casta de exercisis al aire lliure.

I els carrers están nets i casi tots esfaltats i sense aquesta pilleteria descarada qu'es la vergonya de Palma. I les *aceres* netes de taletes i cadires de cafés, la via pública sempre respectada per grans i petits, fins i tot per l'Exèrcit que per passá per una Rambla o passeix públic en formació i armes té que demanà permis a l'Alcalde... No hei ha toros pero tot militar desde el Generalíssim fins l'últim soldat fora dels actes de servici se deixen els *uniformes* armes i demés *admiculos* a caseva o an el Corté. No hei ha toros pero els mestres d'escola en lloc de fé dels atlots unes *rates sabies* els ensenyan *Humanidades* fent-los homos i homos de vé, no *marietes* amb el cap ple de mentides i de inutilitats per la vida.

I are tornem a sa *cuartilla suelta* que per excusá a l'Espanya de l'horrenda corridà de toros i apelant an el «*más eres tú...*» diu qu'es mes *noble* una brega d'un bou amb un homo que un homo amb un altre homo, com an es *Box* per exemple...! aquesta si qu'es de gruix de rey! i per ventura la noblesa no vol dir igualdat de condicions? I quina igualdat hei pot haver entre una bèstia rabiosa i l'inteligencia de l'homo? En les proves, no breges, de *box* i romana no tan sols hei juga l'inteligencia igual a igual sino que fins i tot se tenen en compte el pes, altararia, salut i un *xinxé* de condicions més.

I en quant a les desgracies que hi pot haver, sempre molt contades, no tan sols en dites proves sino que també a les corregudes de cavalls ja mai revesteixen el sanguinolent i asquerós caracter de les morts i martiris de cavalls, bous i *toreros*, aquets en darrer lloc, ja qu'ells heu fan per diners *gloria!* i les proves de forsa, agilitat i destresa que's fan a l'extrenger sols contades vegades se duen a afecte i encare a les grans capitals, en camvi les corrides de toros casi tot l'any desde els pobles mes petits fins a les capitals, vol dir que l'escola de la barbarie i brutalitat s'extén pot se mes que les d'Ensenyansa pública...! Si fins i tot els atlots hei jugen p'els carrers!

Are vegi *señor Porfirio* fins a on arribarà la nostra indignació quant veim que se fan corrides de *Beneficencia* ¡per caridat!!

Si, ja sabem que vostè es dels nostros, ja hu diu en dita quartilla, pero mos cregue de bona fé que no totes les coses del mon son de la color de l'huy que hu mira, sino segons l'educació del que lo vé... i això de l'educació no va per vostè ja que mos ne pot donar amb una cuyereta com solem dir, sino en general, per... tot Espanya, comensant p'el mes alt...

Li sàpiga greu no haver conegut d'aprop una nació que no ha tengut ni té ni tindrà bregues de bous amb homos...

Ni ¡¡Loteria Nacional!!!

PEP PASTILLA DE L'ARENAL

Del dia

Una senyoreta se topa amb un senyoret que, ilusionada, el creu un d'eis seus pretendents.

—Com així ja no'l veuen a V. casi mai pel passeix del Born?

—Esper anar-hi quant hi torni tocar la música.

—En aquest cas dupt si ja mos hi veurem enguany, amb l'activitat en que s'està realitzant l'obra d'aquell *lindísimo* cadafal.

Dins la sala d'espera de ca'l metge.

—Tu per aquí...? D'on te queixes...?

—D'un peu que vaig torça passant pel carrer del Sindicat.

—Y tu...?

—Tot el cos el tenc copetjat d'els bots i xotracs que pega l'automòvil per la famosa carretera d'Andraitx.

Un mestre de barberia que no vol L'IGNORANCIA, perque troba que es ridícul llegir en mallorquí, acaba d'afeitar un senyor foraster. Aquest li entrega un duro perque se cobri el treball, i el barber, tornant-li la moneda, li diu textualment:

—Tenga ya me lo satisfacerá que no tengo menudos.

Un subjecte reb una carta d'un amic que resideix a Amèrica, suplicant-li que li comuniqui qualque notícia fresca de per Mallorca.

I li contesta tot d'una participant-li que la notícia mes fresca de per aquí es que el sol tots aquests dies cau més calent que moltes altres vegades.

EMECE.

Recorts de quant era jove

Sempre, en la vida, a un li han de passar coses més o manco notables, pero qu'al cap i a la fi, son pàgines de la seva historia, *pàgines viscudes* com si diguessem.

Desde que vaig venir al mon fins els deu anys, molt poc hi ha de notable (encare que en la meua humil historia res hi haja de l'altra mon): Entre ca la dida i l'escola me vaig passar ma infantesa.

Als deu anys, llavors vaig comensar la vida, si viure es rebre impresions i emocions que deixin dins nostre cor un recort imborrable.

Si ho permeteu, estimats lletgadors, vos contaré un grapat de *pàgines*, unes alegres i altres tristes, de les que més afectaren lo meu cor.

La primera comunió

La primera, i tal vegada més forta, de les impresions qu'han fet bategar de veres

lo meu cor, fou la de quant vaig fer la primera comunió. Aquell dia es per mí molt sagrat, i aquell acte solemníssim, que me feu caure les primeres llàgrimes d'emoció, me recordarà sempre. Un amic de l'ànima i jo forem la primera *colla* i, per lo tant, els primers que tenguérem l'honra de rebre dins nostre pit an el Senyor de Cels i Terra.

Recort quant el Vicari amb veu tremolosa i amb los ulls banyats de llàgrimes mos va donar l'enhorabona amb un sermonec qu'era fet amb el mateix motlo dels de cad'any; recort quant ell mateix mos va donar l'esse, (*) i l'estampa; recort quant a l'escola varem barenar de *xicolati*, servit per nostros companys escolars; recort les paraules del nostre Mestre aconseiament-mos qu'haviem d'esser bons, ja que desde aquell dia comensavem una nova vida.... El temps ha passat, pero ho recort com si fos avui, i ho recorderé sempre.

El primer exámen

Dos mesos després de la primera comunió vaig rebre un'altra impresió, també imborrable: la del primer exámen.

Mos pares havian determinat que jo estudiàs i per això havia d'examinarme. Recort les preguntes que me feren; recort el *susto* que duía, i recort l'alegria del primer *aprobat*. Tot content me'n vaig anar al poble, i tot eran enhorabones i estretes de mà, que jo encare no coneixia....

AUCELLET VELL

NOVA SECCIÓ

Perque mos ho han demanat alguns ignorants estabiim una nova secció titulada: *Preguntes i respostes*, consistint en que qualsevol qui vulgui demanà lo que be li peresca, nos ha d'enviar escrita la pregunta, per poder-la publicar a L'IGNORANCIA, i els qui la vulguin contestar nos han d'enviar escrita la resposta. Vendrà esser una agencia gratuita d'informacions i d'interés general.

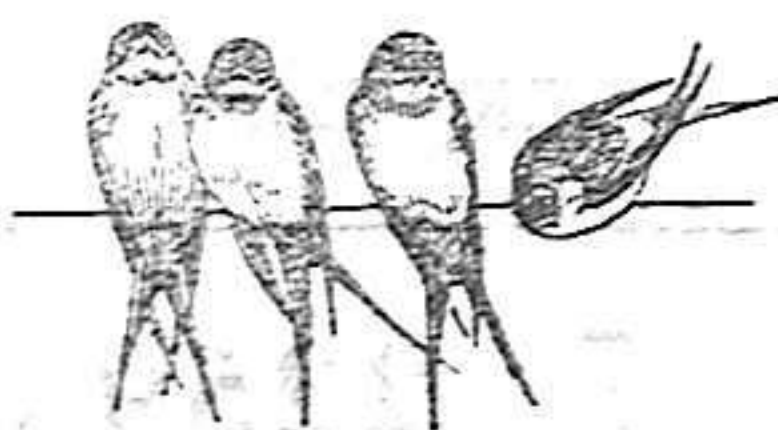
Vat-aquí algunes de les preguntes que nos han enviat alguns col·laboradors.

Amb quines tres paraules se pot sintetisar la malifeta que ha comesa l'Ajuntament amb la venta de blat amb altres *herbes*? *Mongeta*.

Quin dia serà qu'els retgadors lliberals-regionalistes se treuran es jac de lliberals o se tayaran sa coua de regionalistes? *Un regionalista de N'Alba*.

Qui en podria di quantes cenayes de grava es necessitaràn per fer es monument projectat an el *Gallito*, a Amèrica, i quants de cervells no funcionen be? *Xot*.

A la Mancomunitat d'Ajuntaments, quina malaltia l'ha feta anar a la tomba? *R. I. P.*



(*) Coca en forma de S, que se solia dar a la primera comunió.

Esquits i espíres

Un bon ignorant me digué s'altra diassa que feien falta a L'IGNORANCIA sa secció d'*Esquits i espíres*. Já ho val amic. La vostra ensabonada me ferà fer confessió amb els lectors ignorantíssims.

Idò heu de pensar i creure que l'encarregat d'esquitxar per tot arreu, estava un poc cansat de fer feina sense profit. Mes clar, vaig disgustarme amb Sr. Administrador perque no volia donar-me lo que per dret natural me corresponia; qui mana feines que les pac, no es així amics?

Ara tan aviat com me som enterat que, aquell Neron d'administrador ja no es cuidava de res i aquesta mica d'ensabonada com dic abans del bon amic, me resolc a fer com el fill pròdic, torn a la casa pairal L'IGNORANCIA estimada, a veure si podré treuren qualque cosa que m'ajudi a alegrar-me un poc sa vida.

Parlant en tota sinceritat, hi havia un poquet d'orgull en la meua fuita, jo me creia picar més amunt. M'havian assegurat que a Ciutat estava a punt de sortir un setmanari o revista *intel·lectual* pero que los feia falta un homo, jo m'hi acost per veure si mos entenien, pero segons vaig poder veure anaven errats de contes i... adéu les meves ilusions! jo que me creia poder tratar de tu a la joventut intel·lectual mallorquina.

Bono fa molta de calor eh?

Idò voleu tenir fresca, millor dit frescura anau a la plassa de Cort a una casa gran que hi ha, los ne sobra de *frescura*. Hi ha uns Srs. retgadors que son lo mes *frescales* que el sol encalanteix. Sino hu creis enterau-vos-ne de la seva gestió com administradors dels bens comunals.

No se si es a les ordenances municipals o a on que, castiguen en fortes multes als adulteradors dels queviures i are resulta que segons confessió del mateixos retgadors, feien o volien fer pa en ferina de mongetes.

Hi ha un adagi castellà que diu: *a las guardas quien las guarda?*

En quin dret pot perseguir l'autoritat municipal als adulteradors de la llet, si ella mateixa adultera la ferina en que ha de fabricar el pa?

En aquesta mateixa secció ja fa estona varem dir que la gestió del Sr. Barceló i Caimari a l'alcaldia no era més que focs artificials, i ara els mateixos que llavors l'alabavan ja comensen a donar-mos rao. Fa dies varem lletgir com li demanaven un poc mes de llempiesa per tota la Ciutat i jo li afegesc que convendria fer cumplir les ordenances municipals principalment en lo que toca a llempiesa i higiene. Lo primer de tot que hauria de fer es posar un lletrero a molts de carrers i carrerons que diga *Prohibido hacer aguas*.

Comunicacions, carreteres? Això me fa pensar amb una corrida de toros que hi va haver a Inca i una altre que feren a Ciutat ja fa temps. A la primera bronca i escandol perquè els bous foren dolents i a la segona insults i pitos perquè en la Rosa no va ésser prou valent.

I aquesta bronca i escandol perquè no la guarda la gent per demanar més medis de comunicació amb el continent o també per fer arreglar les carreteres de Mallorca que prou ho necessiten?



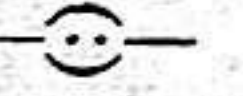
Un bon exemple que mos ve de Madrid. La companyia de tranvies no volguent-se arruinar o per més explotació del negoci pujà el preu dels passatges. An el públic no li agradà gaire tal augment, hi va haver protestes fins i tot es cremaren alguns tranvies. Resultat de tal escandol va ésser que posaren els preus d'abans i el públic va guanyar el plet.

Com ho hauriem de fer noltros mallorquins per tenir els correus que necessitam o que teniem abans de la guerra? Cremar els vapors? Ca barret, això mai.



Quan es va fer a Madrid la darrera subasta dels correus que encara existia la ex-Islènia es va dir molt per tot arreu, que aquesta companyia havia hagut d'untar fort ferm les corrioles per conseguir aquella subvenció tan crescuda; fins i tot es deia la cantidat que havia cobrat com a propina un senyor molt gros que ocupava un alt carrec.

Allò semblava mentida no pareixia més que calumnia, però ara mos fa pensar si seria veritat lo que la gent deia. A Espanya com no sigui l'influència política o *por cuanto vos contribuisteis* es inútil que cap poble demani res, encara que siga de justícia.



Les lleis que Espanya tenim no permeten el desafió. No fa molt de temps a Barcelona dues autoritats que no mes s'han de cuidar de perseguir i agafar a aquells que de les lleis no en volen sebre res, no es recordaren que ells havien de donar exemple i los va passar pe'l cap desafiar-se, un dels dos quedà mort allà mateix *al campo del honor* i quin honor Deu meu!

Jo pregunt. I a Espanya no está en el poder un partit que es diu conservador? No es aquest partit el que mes respecte té o hauria de tenir de les lleis i de les institucions? La religió oficial del govern i de les autoritats no es la catòlica apostòlica romana?



Un altre asunto el del joc, i lo que les autoritats en treuen. No res. Ja en parlarem un altre dia.

Berbes

En Juan diu an el seu futur cunyat:

—Com es que camines tort?

—Qui, jo? Perquè me fas aquesta pregunta?

—Perquè he sentit dir a sa meva germana que quant es casarà amb tu te farà

aná ben dret. I mu mare diu que li ajudarà amb molt de gust.

—Es veritat que tens molts de deutes?

—Si, moltíssimes i algunes de gran importància.

—Te compatesc, amic, perquè tindràs molts de disguts.

—No hu creguis—Els disguts los tenen els meus acreedors.

A s'imprenta d'En Sebastià Pizà s'ha rebut un nou i variat surtit en tarjetes de fantasia per casaments i de visita, com també s'han rebuts un grapat de tipus nous apropiats per dits treballs.

TRENCA-CLOSQUES

CONCURS

GEROGLIFIC

FNSI

PORQUERET DE LA PELLICA.

AMBIDEXTRE

1 2 3 — Una fira.

3 2 1 — Part del mon.

ID. ID.

Uep! Per poder entrar en sorteig es indispensable l'haver endevinat les *dues parts* de que consta aquest Concurs.

Entre els endevinaires se sorteigerà un **MAGNIFIC VOLUM DE POESIES**

Endevinaires: Un qui fa fum, Galceràn de Castell-Mora, Els tres germans, En Joanet fii de Rei, En Llopis.

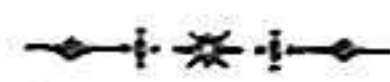
JOANET DE SA GERRA.

CAVILACIO

Antonia, Ungria, Sebastià, Estradas, Naps, Miquel, Esperança, Austria, Nicolau, Llorens, Toni

Ab la primera lletra d'aquets noms compendre el nom d'un polític molt anomenat.

PORQUERET DE LA PELLICA.



GEROGLIFIC

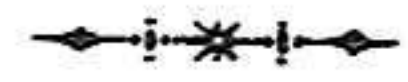
KN 2259478

PORQUERET DE LA PELLICA.

ENDEVINAIES

- 1 Qui son els qui menjen l'arròs millor?
- 2 Quina es la sopa que fa mes mal?

FABIOL.



XARADA

Prima, nota musical; de *dos* a Bellver n'hi ha i lo meu *tot* es un peix ben redevò de menjà.

ESPOLETA.



SEMBLANCES

- 1 En que s'assemblen un pi i Espanya?
- 2 I un capell a un endiot?
- 3 I una instalació electrica a un artiller?

ESPOLETA.

Fins dijous qui vé si Deu ho vol.



Solucions del número passat:

Al Arostic: Campanet, Banyalbufar, Llorito, Fornalutx, Esporlas, Manacor, Santanyi.

A la fuga de vocals:

Dema demati garrida

totd'una que't xecaràs

baix del portal trobaràs

les claus de la meva vida.

Al Ambidextre: Alga, agla.

JOANET DE SA GERRA.

CORRESPONDENCIA TRENCA-CLOSQUERA

Bergantell.—*Equaliquid!*... Are mos entenem.

Els tres germans.—No tot ha d'esser endevinar Concursos. ¿Ho heu entés? Idò be...

Un pollastrell.—Ja ho crec!... Are li fan el manec.

Un betsol i mitx.—I que haveu estat d'acertat en so triar el seudonim!...

Fabiol.—Es arribat. Contentíssim. Procurau que sia mes sovint que vegi la vostra lletra.

Porqueret de la Pellaça.—Vos sou el número 1 del trenca-closquers! Gràcies, estimadíssim. Tenc una grata nova que participos. Feisme de veure.

JOANET DE SA GERRA.

ACABA DE SORTIR

VOYAGE A L'ILE DE MAJORQUE, per Leclercq. Preu 5'50 ptes.
De venta a la Llibreria Universal, Jaume II-10.